

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **P. spol. s r.o.**, so sídlom v Ž., proti žalovanej **Ing. O. H.**, súdnej exekútorke, so sídlom v P., **o zaplatenie 751,29 Eur** (22 633,50 Sk), vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp.zn. 3 C 118/2008, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 19. mája 2009, sp.zn. 17 Co 18/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a.**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Považská Bystrica rozsudkom z 29. októbra 2008 č.k. 3 C 118/2008-33 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal proti žalovanej zaplatenia sumy 22 633,50 Sk s 8,5% úrokom z omeškania od X. do zaplatenia, titulom náhrady škody z nesprávneho úradného postupu a nezákonného rozhodnutia vydaného žalovanou ako súdnou exekútorou pri výkone jej exekučnej činnosti a rozhodol o trovách konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalovaná nebola v konaní vecne pasívne legitimovaná, lebo v prípade vzniku škody z nesprávneho úradného postupu alebo nezákonného rozhodnutia súdneho exekútora pri výkone exekučnej činnosti, za škodu zodpovedá štát. Až následne po uplatnení náhrady škody zo strany poškodeného voči štátu, má štát po úhrade škody regresný postih voči súdnemu exekútorovi. Navyše, neboli splnené ani ďalšie zákonné podmienky, za ktorých žalobca mohol žalovaný nárok s úspechom uplatniť (žalobca nevyužil možnosť podať riadny opravný prostriedok proti rozhodnutiu, ktorého nezákonnosť napáda v zmysle § 6 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., nárok vopred predbežne neprerokoval s príslušným orgánom, atď.). Žalobu žalobcu považoval preto za nedôvodne podanú.

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 19. mája 2009, sp.zn. 17 Co 18/2009 na odvolanie žalobcu rozsudok okresného súdu potvrdil a rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 132 O.s.p. a správne aplikoval predpisy hmotného práva. Stotožnil sa so záverom prvostupňového súdu v tom, že v danom prípade žalovaná nie je vecne pasívne legitimovaná, čo má vždy za následok zamietnutie žaloby. Rozsudok súdu prvého stupňa považoval preto za vecne správny.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal včas dovolanie žalobca. Uviedol, že konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté vadou uvedenou v § 237 písm. g/ O.s.p. Existenciu vady odôvodnil tým, že následne ako obdržal od Okresného súdu Považská Bystrica informáciu, že sudca tohto okresného súdu JUDr. I. H. je manželom žalovanej, podal 25. novembra 2008 námietku zaujatosti voči konajúcej sudkyňi JUDr. Ľ. B.. Okresný súd nepredložil vec nadriadenému súdu spolu s vyjadrením namietanej sudkyne na rozhodnutie o námietke zaujatosti do 15 dní od jej podania. Uvedeným konaní bolo porušené ustanovenie § 16 ods. 1 a 3 O.s.p., ktoré odôvodňuje podanie dovolania podľa § 237 písm. g/ O.s.p., lebo je tu skutočnosť, na základe ktorej možno mať pochybnosti o nezaujatosti sudkyne prvostupňového súdu. Navrhol preto, aby dovolací súd rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie, ktorému bude predchádzať rozhodnutie o uplatnenej námietke zaujatosti voči sudkyňi JUDr. B.

Žalovaná sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal účastník konania, skúmal predovšetkým jeho prípustnosť. Dospel pritom k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom.

V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p. v znení účinnom do 28. februára 2010).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že odvolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

V ustanovení § 237 O.s.p. sú vymenované vady, ktoré sú dôvodom prípustnosti dovolania smerujúceho proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Dovolací súd, vzhľadom na zákonnú povinnosť vždy na tieto vady konania prihliadnuť, preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk tam uvedených. Osobitne sa zaoberal námietkou dovolať, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 písm. g/ O.s.p.

Žalobca vyvodzoval existenciu tejto vady jednak z nesprávneho postupu súdov nižších stupňov po podaní námietky zaujatosti a jednak z toho, že vec pred súdom prvého stupňa prejednávala a rozhodovala vylúčená sudkyňa, keďže v konaní vyšla najavo skutočnosť vzbudzujúca pochybnosť o jej nezaujatosti.

K prvému dôvodu treba uviesť, že v zmysle § 16 ods. 1 O.s.p. súd predloží vec nadriadenému súdu s vyjadrením sudcu na rozhodnutie o námietke zaujatosti do 15 dní od jej podania. Ak sa spis zároveň predkladá odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní, vec sa predloží až po vykonaní úkonov spojených s predložením veci odvolaciemu súdu.

V posudzovanej veci sa sudkyňa okresného súdu JUDr. B. k námietke zaujatosti vyjadrila (viď č.l. 42 spisu) a vec spolu s odvolaním žalobcu po vykonaní úkonov v zmysle druhej vety vyššie citovaného zákonného ustanovenia predložila na rozhodnutie Krajskému súdu v Trenčíne. Krajský súd o námietke zaujatosti nerozhodol s odôvodnením, že žalobcom bola uplatnená až po vydaní rozsudku súdom prvého stupňa a keďže odvolací súd toto rozhodnutie potvrdil, na námietku neprihliadol (viď č.l. 53 spisu).

Z uvedeného vyplýva, že sudy nižších stupňov po uplatnení námietky zaujatosti nepostupovali v rozpore s ustanovením § 16 ods. 1 O.s.p. tak, ako to tvrdil žalobca. Podľa dovolacieho súdu, ani odvolaciemu súdu nemožno v jeho postupe nič vyčítať, lebo za situácie, keď po jeho rozhodnutí prejednanie veci okresným súdom už do úvahy neprichádzalo, rozhodovať o tom, či je alebo nie je sudkyňa okresného súdu JUDr. B. vylúčená, sa stalo bezpredmetným.

Keďže dovolací súd je oprávnený pri posudzovaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p. túto otázku posúdiť samostatne, dovolací súd skúmal, či vo veci (ne)rozhodoval vylúčený sudca.

Podľa § 14 ods. 1 O.s.p. sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Účelom citovaného ustanovenia je prispieť k nestrannému prejednaní vecí, k nezaujatému prístupu súdu k účastníkom alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Uvedenému cieľu zodpovedá aj právna úprava skutočnosti, ktorá je z hľadiska vylúčenia sudcu považovaná za právne relevantnú. Je ňou existencia určitého právne významného vzťahu sudcu k veci alebo jeho osobného vzťahu k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom, ktorý by mohol ovplyvniť jeho objektívny pohľad na vec a preto vyvoláva pochybnosti o jeho nezaujatosti. Pomer sudcu k veci je daný najmä vtedy, ak sudca má svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia o veci. Môže ísť o prípady, ak je sudca priamo zainteresovaný na výsledku konania (napr. je

účastníkom konania), prípadne má na tomto výsledku nepriamy záujem (napr. ako vedľajší účastník) alebo získal informácie o veci tzv. neprocesným spôsobom, t.j. inak ako dokazovaním a vnímaním všetkého, čo vyšlo za konania najavo v zmysle § 132 O.s.p. O kvalifikovaný pomer sudcu k účastníkom konania (ich zástupcom) ide najmä vtedy, ak by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom (pozitívnom alebo negatívnom) pomere k nim.

Dovolací súd po preskúmaní veci nezistil žiaden taký kvalifikovaný vzťah sudcu k veci, resp. k účastníkom konania (žalovanej), ktorý by zakladal dôvod pre jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci.

Podľa dovolacieho súdu skutočnosť, že sudca Okresného súdu Považská Bystrica JUDr. I. H. je manželom žalovanej bez ďalšieho nič nevytvára o kvalifikovanom vzťahu konajúcej sudkyne k veci a k účastníkom konania, konkrétne k žalovanej. Len zo samotnej existencie príbuzenského pomeru žalovanej k sudcovi vykonávajúcemu funkciu na súde, na ktorom sa jej vec prejednáva, nemožno vyvodit' taký pomer konajúceho sudcu k veci, ktorý by mohol ovplyvniť jeho objektívny pohľad na vec. Napokon, aj samotná konajúca sudkyňa JUDr. B. uviedla, že so žalovanou nie je v žiadnom osobnom vzťahu. Prichádza s ňou do „kontaktu“ len v rámci rozhodovania v exekučných veciach, kde vystupuje ako súdna exekútorka. Necíti sa preto vo veci zaujatá.

Na základe uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že v posudzovanej veci v konaní pred okresným súdom (a ani pred odvolacím súdom) nerozhodoval vylúčený sudca, a preto nedošlo k žalobcom namietanej procesnej vady (§ 237 písm. g/ O.s.p.).

Dovolací súd nezistil ani existenciu žiadneho ďalšieho dôvodu obsiahnutého v taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až f/ § 237 O.s.p. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je. Napokon dovolateľ vady uvedené v týchto zákonných ustanoveniach ani nenamietal.

Keďže v prejednávanej veci dovolanie žalobcu smerovalo proti rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému podľa § 238 O.s.p. prípustné nie je a neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie ako

neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p.) bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Žalovaná mala v dovolacom konaní úspech, preto jej patrí právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b od. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovanej v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto jej neboli priznané.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. júla 2010

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová